

1

P inčo piezvanīja pāris dienu vēlāk. Viņš teica, ka gribot turpināt pārrunas par kinoscenāriju. Vai mums vajadzētu viņu apciemot?

Saņēmām norādījumus, iekāpām folksvāgenā un devāmies uz Merīnedelreju*. Dīvaina vieta.

Ieradāmies ostā un braucām garām laivām. Lielākā daļa no tām bija jahtas, un uz klājiem rosījās cilvēki. Viņi valkāja savas īpašās burātāju drēbes, naga cepures un tumšas saulesbrilles. Kaut kādā veidā vairumam šo cilvēku acīm redzami bija izdevies izvairīties no nepieciešamības ik dienas strādāt, lai nopelnītu sev iztiku. Viņi nebija nokļuvuši un nekad arī nenokļūs šajā jūgā. Šādu balvu brīvo cilvēku valsti saņēma izredzētie. Zināmā mērā man šie cilvēki šķita muļķi. Protams, viņiem nenāca ne prātā pievērst man jēlkādu uzmanību.

Mēs pagriezāmies pa labi – projām no dokiem – un sakām braukt pa ielām, kuru smalkie nosaukumi bija izkārtoti pēc alfabēta. Atradām vajadzīgo ielu, nogriezāmies pa kreisi, atradām vajadzīgo mājas numuru un iegriezāmies piebraucamajā ceļā. Mēs tuvojāmies smilšainajai pludmalei. Okeāns atradās pietiekami tuvu, lai būtu labi saskatāms, un pietiekami tālu, lai māja atrastos drošībā. Smiltis šķita tīrākas par citām

* Merīnedelreja (*Marine del Rey*) – viena no lielākajām mazo kuģu un jahtu ostām pasaulē, atrodas netālu no Losandželosas.

smiltīm, ūdens šķīta zilāks par citiem ūdeņiem, un brīze šķīta maigāka par citām brīzēm.

– Klau, – es teicu Sārai, – mēs nupat esam izcēlušies nāves priekšposteņa krastā. Mana dvēsele vemj.

– Beidz jel raizēties par savu dvēseli, – Sāra atteica.

Nebija nekādas vajadzības aizslēgt folksvāgenu. Es biju vienīgais cilvēks pasaulē, kurš prata to iedarbināt.

Nonācām pie durvīm. Es pieklauvēju.

Tās atvēra viens no tiem garajiem, slaidajiem, trauslajiem tipiem, kuri jau pa gabalu smaržo pēc *mākslinieciskās gaumes*. Cilvēks skaidri redz, ka šis tips ir *dzimis*, lai Radītu, Radītu diženas lietas, nepazīdams nekādas šķēršļus, un viņš nepazīst tādus niekus kā zobu sāpes, paškritika un draņķīga neveiksme. Viņš bija viens no tiem, kuri izskatās kā ģēniji. Es izskatījos pēc trauku mazgātāja, un šādu tipu klātbūtnē allaž jutos mazliet pazemots.

– Mēs esam ieradušies savākt netīro veļu, – es paskaidroju.

– Neliecieties par viņu ne zinis, – Sāra mani aplūsināja. – Pinčo lūdza mūs iegriezties pie viņa.

– Ave, – kungs teica, – nāciet *jel* iekšā ...

Mēs sekojām viņam. Šā kunga pēcpuse atgādināja trusēna vaidziņus. Nonācis līdz kādai īpašai vietai, kungs apstājās. Viņš bija apburošs, un viņš vērsās pie mums pāri savam kreisajam plecam, gluži it kā viņa delikātajā paziņojumā klausītos visa pasaule:

– Tagad es eju pēc sava *ŠŅABJA!*

Viņš nozuda virtuvē.

– Džons iepriekšējā reizē ieminējās par viņu, – Sāra teica. – Viņu sauc Pols Reno. Viņš raksta operas, kā arī strādā kādā studijā, kas pazīstama kā *Opera-Movie*. Bezgala avangardiska studija.

– Iespējams, ka viņš ir dižens vīrs, bet es negribu, lai viņš sūkātu manas ausu līpiņas.

– Beidz aizsargāties pret visu pasauli! Visi nevar būt tādi kā tu, – Sāra noteica.

– Es zinu. Tā ir viņu problēma.

– Tavs vislielākais spēka avots ir bailes no visas pasaules.

– Kaut es būtu šo vārdu autors!

Pols atgrīzās, nesdams rokā dzēriena glāzi. Dzeramais izskatījās jauki. Tajā atradās pat laima šķēlīte, un viņš maisīja dzērienu ar stikla nūjiņu. Kokteilis. Pirmšķirīgs.

– Pol, vai šeit ir vēl kāds cits dzeramais? – es apvaicājos.

– Ave, piedod, – viņš atsaucās. – lūdzu sameklē pats!

Mīdams Sārai uz papēžiem, es iegāju virtuvē. Visās malās stāvēja pudeles. Kamēr pūlējāties izvēlēties sev piemērotu dzeramo, es iztukšoju kādu alus pudeli.

– Būs labāk, ja mēs neņemsim neko stipru, – mana mīļā sievietē teica. – Tu jau zini, kā tev iet, ja tu sadzeries kaut ko stipru.

– Pareizi. Ņemsim vīnu.

Atradu korķviļķi un atkorķēju augstvērtīga izskata sarkanvīna pudeli.

Iedzērām pa prāvai glāzei. Pēc tam pielejām glāzes no jauna un devāmies ārā no virtuves. Kādu laiku es mēdzu dēvēt Sāru un sevi par Zeldu un Skotu*, taču viņai pret to bija iebildumi – viņai nepatika Zeldas mūža beigās. Man savukārt nepatika Skota sarakstītais, tādejādi mēs atzinām šo joku par neizdevušos.

Pols Reno stāvēja pie lielā panorāmas loga un vēroja Kluso okeānu.

– Džons kavējas, – viņš paziņoja panorāmas logam un okeānam. – Viņš man teica, lai es pasakot jums, ka viņš drīz būs klāt, un lūdza uzgaidīt.

– Labi, bērniņ ...

Mēs ar Sāru apsēdāmies un malkojām savu vīnu. Mēs skatījāmies uz trusēna vaidziņiem. Viņš skatījās uz okeānu. Viņš šķīta iegrimis pārdomās.

Viņš teica: – Činaski, es esmu izlasījis lielāko daļu jūsu darbu. Tie ir ellīgi labi. Jūs esat ļoti labs ...

* Zelds un Skots – Zelds un Skots Ficdžeraldi. Skots Ficdžeralds (1896 – 1940) – ievērojams amerikāņu rakstnieks, romānu «Lielais Getsbijs», «Ir maiga nakts» u. c. autors. Pazīstams ar bohēmisko dzīvesveidu. Viņa sieva Zeldas mūža beigās nesekmīgi ārstējās no alkoholisma.

– Paldies. Tomēr mēs zinām, kurš patiesībā ir vislabākais. Jūs esat vislabākais.

– Ave, – viņš atbildēja, turpinādams vērot okeānu, – ir tik ļoti laipni no jūsu puses ... to atzīt ...

Atvērās durvis, un bez klauvēšanas ienāca jauna meitene ar gariem, melniem matiem. Nākamajā mirklī viņa gluži kā kaķis atlaidās visā garumā uz divāna atzveltnes.

– Es esmu Poppija, – viņa paziņoja. – Ar četriem «p».

Es atgriezos pie vecā joka: – Mēs esam Skots un Zelda.

– Beidz dirsties, – Sāra iebilda.

Es nosaucu mūsu īstos vārdus.

Pols novērsās no okeāna.

– Poppija ir viena no jūsu kinoscenārija atbalsītājām.

– Es neesmu uzrakstījis neviena vārda, – es paskaidroju.

– *Jūs uzrakstīsi ...*

– Vai tu, lūdzu, nevarētu piepildīt? – Es pacēlu gaisā tukšo glāzi.

Sāra bija laba meitene. Viņa paņēma glāzi un aizgāja. Viņa zināja, ka tad, ja es došos uz virtuvi pats, sāksu izmēģināt dažādu pudeļu saturu un pēc tam sāksu kļūt ļauns un dzēlīgs.

Vēlāk uzzināju, ka Poppijai ir arī otra iesauka – «Brazīlijas princese». Iesākumam viņa bija iemaksājusi desmit tūkstošus dolāru. Tas nebija nekas liels, tomēr ar to varēja apmaksāt daļu īres maksas un daļu dzērienu.

Princese uzlūkoja mani no savas kaķa pozīcijas uz divāna atzveltnes.

– Esmu lasījusi jūsu darbus. Jūs esat ļoti īpatnējs.

– Paldies.

Tad es uzlūkoju Polu. – Klau, bērniņ, vai jūs to dzirdējāt? Es esmu īpatnējs!

Viņš atbildēja: – Jūs esat cienīgs ieņemt *noteiktu* vietu ...

Viņš atkal devās uz virtuvi un ceļā sastapās ar Sāru, kas nesa pilnas glāzes. Viņa apsedās man blakus, un es iedzēru.

Man pēkšņi iešāvās prātā, ka es varētu vienkārši pūst miglu acīs – izlikties rakstām scenāriju un mēnešiem ilgi sēdēt Merīnedelrejā un dzert

vienā laidā. Nebiju paspējis izgaršot šo domu līdz galam, kad atsprāga durvis un parādījās Džons Pinčo.

– Ā, jūs esat ieradušies!

– Ave, – es teicu.

– Man šķiet, ka man ir atbalstītājs. Tev atliek vien uzrakstīt scenāriju.

– Tas varētu aizņemt pāris mēnešu.

– Bet, protams ...

Tad atgriezās Pols. Viņš atnesa Princesei savādu rozā dzērienu.

Pinčo devās uz virtuvi paņemt arī sev kādu dzeramo.

Tā bija pirmā no neskaitāmajām apspriedēm, kuras varētu gluži vienkārši dēvēt arī par smagas piedzeršanās reizēm. Teiktais it īpaši attiecās uz mani. Piedzeršanās bija nepieciešama manas pašapziņas uzturēšanai, jo patiesībā mani interesēja vienīgi dzeja un īsie stāsti. Kinoscenāriju rakstīšana manā uztverē bija pati stulbākā lieta pasaulē. Tomēr arī par mani labāki vīri bija iekrituši šajās smieklīgajās lamatās.

Džons Pinčo ienāca ar savu dzeramo un apsēdās.

Tas izvērtās par garu vakaru. Mēs runājām vienā gabalā, un es lāgā nezināju, par ko īsti mēs runājam. Galu galā mēs ar Sāru bijām izdzēruši tik daudz, ka nespējām vadīt mašīnu. Mums piedāvāja guļamistabu.

Šajā guļamistabā, tumsā, kad mēs tukšojām pēdējās laba sarkanvīna glāzes, Sāra man prasīja: – Vai tu grasies rakstīt kinoscenāriju?

– Ne velna, – es atteicu.